

**Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине**

**Broj S1 3 U 024862 17 U
Sarajevo, 05.09.2018. godine**

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću za upravne sporove, sastavljenom od sudija Jadranke Brenjo kao predsjednika vijeća, Maide Bikić i Branimira Orašanina, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Azre Mušanović kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja „ORTHO LIFE“ d.o.o. Bihać, ul .Sarajevska br.8, zastupanog po punomoćniku Pešto Saninu, advokatu iz Sarajeva, Džidžikovac broj 8.,Sarajevo, protiv rješenja broj: 02-26-2-013-58-II/16 od 28.02.2017. godine, tuženog Konkurencijskog vijeća BiH, ulica Radićeva broj 8., Sarajevo, u upravnoj stvari zloupotrebe dominantnog položaja, na sjednici održanoj dana 05.09.2018. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Tužba se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tuženog, broj: 02-26-2-013-58-II/16 od 28.02.2017. godine, u tački 1. dispozitiva, odbijen je zahtjev tužitelja, podnesen protiv Zavoda Zdravstvenog osiguranja Unsko-sanskog kantona, radi utvrđivanja postojanja zabranjenog sporazuma u smislu člana 4. stav (1) tačka b), c) i d) Zakona o konkurenciji, kao neosnovan, u tački 2. dispozitiva, odbijen je zahtjev tužitelja, podnesen protiv Zavoda zdravstvenog osiguranja Unsko-sanskog kantona, radi utvrđivanja postojanja zloupotrebe dominantnog položaja u smislu člana 10.stav (2) tačke a),b) i c) Zakona o konkurenciji, kao neosnovan, a tačkom 3. dispozitiva rješenja, tuženi je odbio zahtjev za naknadu troškova zastupanja, kao neosnovan, dok je u preostalom dijelu naznačena konačnost rješenja i način objavljivanja istog.

Tužitelj je blagovremeno podnio tužbu za pokretanje upravnog spora, kojom predlaže da sud tužbu usvoji u cjelosti, pobijano rješenje poništi, te da, ukoliko

postupajuće Vijeće Suda Bosne i Hercegovine nađe ispunjenim uvjete definirane odredbama člana 29. stav (2) Zakona o upravnim sporovima („Službene novine BiH“, broj 19/02, 88/07, 83/08, 74/10), zakaže i održi usmena rasprava. Tužbu je podnio zbog razloga iz člana 11. stav (1) tačka 1) i 3) Zakona o upravnim sporovima, u kojoj navodi da je osporeno rješenje ništavo, jer nije primijenjen, odnosno nepravilno je primijenjen zakon, kao i propis zasnovan na zakonu, jer u upravnom postupku nije postupljeno po pravilima postupka, a naročito činjenično stanje nije potpuno i pravilno utvrđeno, odnosno iz utvrđenih činjenica je izveden nepravilan zaključak u pogledu činjeničnog stanja. U obrazloženju tužbe navode da je tužitelj podnio zahtjev, kojim je tražio da se utvrdi da je Zavod zdravstvenog osiguranja Unsko-sanskog kantona, svojim postupanjem sprječavao, narušavao i ograničavao tržišnu konkurenciju na tržištu proizvodnje i isporuke ortopedskih i drugih pomagala predviđenih Odlukom o obimu prava na korištenje ortopedskih i drugih pomagala, zubno protetske pomoći i zubnoprotskih nadomjestaka, koji se obezbjeđuje u Zavodu zdravstvenog osiguranja Unsko-sanskog kantona, kojim je podnositelj zahtjeva, doveden u nepovoljan položaj u odnosu na konkurenciju u smislu odredaba člana 4. stav (1) tačka b), c) i d) Zakona o konkurenciji BiH, kao i da se utvrdi da je Zavod zdravstvenog osiguranja Unsko – sanskog kantona, svojim postupanjem počev od 23.03.2016. godine, sprječavao, narušavao i ograničavao tržišnu konkurenciju na tržištu proizvodnje i isporuke ortopedskih i drugih pomagala predviđenih Odlukom o obimu prava na korištenje ortopedskih i drugih pomagala, koji se obezbjeđuje u Zavodu zdravstvenog osiguranja Unsko–sanskog kantona, zaključivanjem zabranjenog sporazuma, na području Unsko - sanskog Kantona i to na način što je Zavod zdravstvenog osiguranja Unsko – sanskog kantona dana 22.03.2016. godine, jednostranim prestankom primjene Ugovora o poslovnoj saradnji, broj 03-37-148/16 od 11.1.2016. godine i aneksa tog Ugovora od 1.2.2016. godine, broj 03-49-874/16, zaključenog između privrednog subjekta „Ortho life“ d.o.o Bihać i Zavoda zdravstvenog osiguranja Unsko–sanskog kantona, te zaključivanjem Ugovora broj: 03-49-2640/16 – zaključen od strane Zavoda zdravstvenog osiguranja Unsko – sanskog kantona na temelju poništenog Javnog poziva od 28.1.2016. godine sa pravnim licem „Otto Bock adria“ d.o.o Sarajevo dana 23.03.2016. godine i Zaključivanjem Ugovora broj 03-49-2639/16 – zaključen od strane Zavod zdravstvenog osiguranja Unsko – sanskog Kantona na temelju poništenog javnog poziva od 28.01.2016. godine, sa pravnim licem „BAUERFEIND“ d.o.o Sarajevo, dana 23.03.2016. godine, doveo „ORTHO LIFE“ d.o.o Bihać, u nepovoljan položaj u odnosu na konkurenciju u smislu odredaba člana 4. stav (1). tačka c) i b) Zakona o konkurenciji BiH. predložio je da se utvrdi da je Zavod zdravstvenog osiguranja Unsko – sanskog kantona, svojim postupanjem počev od 28.01.2016.godine, sprečavao, narušavao i ograničavao tržišnu konkurenciju na tržištu proizvodnje i isporuke ortopedskih i drugih pomagala predviđenim Odlukom o obimu prava na korištenje ortopedskih i drugih pomagala, koji se obezbjeđuju u Zavodu zdravstvenog osiguranja Unsko - sanskog kantona, omogućavanjem i zloupotrebom dominantnog položaja privrednim subjektima „OTTO BOCK ADRIA“ d.o.o Sarajevo i „BAUERFEIND“ „ d.o.o Sarajevo, na području Unsko – saskog kantona i to na način što je Zavod zdrastvenog osiguranja Unsko – sanskog kantona dana 28.01.2016. godine, na zvaničnoj WEB adresi objavio javni poziv za dostavljanje prijava za zaključenje ugovora za proizvodnju i isporuku ortopedskih i

drugih pomagala osiguranim licima za 2016. godinu, u kojem je postavio proizvoljan uslov, kojim se od učešća na tržištu spriječavaju privredni subjekti koji nemaju realizirane poslovne rezultate u traženom iznosu od po 250.000,00 KM, na predhodne dvije godine, te je potom dana 22.03.2016. godine, jednostranim prestankom primjene ugovora o poslovnoj saradnji, broj 03-37-148/16 od 11.01.2016. godine i aneksa tog Ugovora od 01.2.2016. godine broj: 03-49-874/16, zaključenog između privrednog subjekta „ ORTHO LIFE“ d.o.o Bihać i Zavoda zadržavanja osiguranja Unsko – sanskog kantona, te zaključivanjem ugovora sa pravnim licem „ OTTO BOCK ADRIA“ d.o.o Sarajevo i Ugovora sa pravnim licem „ BAUERFEIND“ d.o.o Sarajevo 23.03.2016. godine, doveo „ORTHO LIFE“ d.o.o Bihać, u nepovoljan položaj u odnosu na konkurenciju, u smislu odredaba člana 10. stav (1) tačka a) b) i c) Zakona o konkurenciji BiH. Predložio je da se naloži Zavodu zdravstvenog osiguranja Unsko – sanskog kantona da omogući svim privrednim subjektima koji su registrirani kao proizvođači i isporučio ortopedskih i drugih pomagala kod Agencije za lijekove i medicinska sredstva BiH, zaključenje ugovora o proizvodnji i isporuci svih ortopedskih i drugih pomagala, koji se obezbjeđuju u Zavodu zdravstvenog osiguranja Unsko-sanskog kantona na teret novčanih sredstava tog Zavoda. Tužitelj ističe da je tuženi zanemario dio postavljenog zahtjeva, propustivši da odluči u dijelu zahtjeva kojim je traženo „utvrđivanje obveze protivnoj strani da omogući svim privrednim subjektima koji su registrirani kao proizvođači i isporučio ortopedskih i drugih pomagala kod Agencije za lijekove i medicinska sredstva Bosne i Hercegovine, odnosno privrednim subjektima koji posjeduju odgovarajuća odobrenja za rad Agencije za lijekove i medicinska sredstva Bosne i Hercegovine za obavljanje djelatnosti proizvodnje i isporuke ortopedskih i drugih pomagala, zaključenje ugovora o proizvodnji i isporuci svih ortopedskih i drugih pomagala zubno protetske pomoći i zubnoprotskih nadomjestaka koji se obezbjeđuju u Zavodu zdravstvenog osiguranja Unsko-sanskog kantona na teret novčanih sredstava tog Zavoda“. Tužitelj smatra da nije prihvatljivo pozivanje tuženog na različitu praksu kantonalnih zavoda zdravstvenog osiguranja u postupku nabavke ortopedskih pomagala, na način kako to čini tuženi, s obzirom da je isključivo protivna stranka u predmetnom periodu svojim neposrednim uticajem, ograničila konkurenciju, te omogućila zloupotrebu dominantnog položaja na tržištu privrednim subjektima „Bauerfeind“ d.o.o. Sarajevo i Otto Bock Adria“ d.o.o. Sarajevo, na način da je zaključivanjem zabranjenih sporazuma (Ugovora broj 03-49-2640/16 – zaključen od strane Zavoda zdravstvenog osiguranja Unsko-sanskog kantona, na temelju poništenog Javnog poziva od 28.1.2016. godine, sa pravnim licem 'Otto Bock Adria' d.o.o. Sarajevo dana 23.3.2016.godine i zaključivanjem Ugovora broj 03-49. 2639/16 - zaključen od strane Zavod zdravstvenog osiguranja Unsko-sanskog kantona, na temelju poništenog Javnog poziva od 28.1.2016.godine, sa pravnim licem "Bauerfeind" d.o.o. Sarajevo dana 23.3.2016. godine), te postavljanjem proizvoljnih finansijskih i drugih uvjeta, de facto ograničila tržište bez pravnog, odnosno zakonskog osnova. Tuženi nije pravilno i potpuno cijenio niti stav Agencije za javne nabavke Bosne i Hercegovine iz mišljenja, broj: 03-02-1-5317-2/17 od 29.11.2016. godine. Tuženi nije izvršio zakonitu ocjenu predloženih materijalnih dokaza, a nije utvrdio ni činjenično stanje da je po donošenju rješenja Ureda za razmatranje žalbi, broj JN2-03-07-234-7/16 od 31.3.2016. godine, protivna strana, donijela Odluku o poništenju Javnog poziva, broj 03-49-3167/16, ali je i

dalje nastavila primjenjivati Ugovore zaključene dana 23.3.2016.godine sa privrednim subjektima "Otto Bock Adria" d.o.o. Sarajevo i "Bauerfeind" d.o.o. Sarajevo. S tim u vezi, tuženi je propustio utvrditi činjenicu da održavanje na snazi nezakonito zaključenih ugovora protivne strane sa privrednim subjektima "Otto Bock Adria" d.o.o. Sarajevo i "Bauerfeind" d.o.o. Sarajevo, nakon poništenja Javnog poziva, predstavlja postupanje suprotno odredbama Zakona o konkurenciji. Tuženi je morao utvrditi i činjenicu da je tužitelj, kao privredni subjekt koji se bavi proizvodnjom, veleprodajom i maloprodajom ortopedskih pomagala kao svojom osnovnom djelatnošću, zbog nezakonitog postupanja protivne strane, doveden u nepovoljan položaj u odnosu na konkurenciju, pri čemu je stavljanjem Ugovora o poslovnoj saradnji, broj 03-37-148/16 od 11.1.2016.godine, van primjene jednostranim i nezakonitim aktom, suprotno odredbama člana 2. Aneksa tog Ugovora, oštetio tužitelja, imajući u vidu da protivna strana nije mogla prestati sa primjenom predmetnog Ugovora od 11.1.2016. godine, niti zaključiti Ugovore da drugim pravnim licima, s obzirom da procedura ugovaranja nije okončana, sve do pravosnažnosti Odluke o rezultatima javnog poziva. Primjenjujući diskriminatome uslove, Zavod je na bazi slobodne volje postupio na način da je tužitelju, zatvorio tržište, s obzirom da tužitelj nije mogao u kratkom periodu svog poslovanja realizirati ugovore u vrijednosti od najmanje 250.000,00 KM, unutar dvije godine. Tuženi je morao cijeliti da je kriterij „finansijske osposobljenosti“ potencijalnih ponuđača, podlijegao provođenju postupka javnih nabavki, što protivna strana nije učinila, te je stoga cjelokupan postupak po Javnom pozivu i poništen Rješenjem Ureda za razmatranje žalbi, broj JN2-03-07-234-7/16 od 31.3.2016.godine. S tim u vezi, tužitelj smatra da prestanak primjene Ugovora ovog privrednog subjekta i protivne strane, na bazi nezakonitih postupanja tog Zavoda, dodjelom Ugovora privrednim društvima na bazi poništenog postupka dodjele tih Ugovora, te insistiranjem na primjeni tih Ugovora počev od 23.3.2016.godine, protivna strana direktno, u predmetnom periodu, onemogućava i narušava tržišnu konkurenciju dovodeći tužitelja, u nepovoljan položaj u odnosu na konkurenciju. Tuženi je morao primijeniti odredbe člana 3. Privremenog upustva o načinu i postupku za odobravanje izdavanja ortopedskih i drugih pomagala zubno protetske pomoći i zubnoprotskih nadomjestaka koji se obezbjeđuju u Zavodu zdravstvenog osiguranja Unsko-sanskog kantona, odnosno člana 9. Odluke o obimu prava na korištenje ortopedskih i drugih pomagala, te člana 33. Zakona o zdravstvenom osiguranju (Službene novine Federacije BiH", br. 30/97, 7/02, 70/08 i 48/11), kojom zakonskom/podzakonskom regulativom, nije dato ovlaštenje protivnoj stranci da na temelju svojevoljno definiranih kriterija postavlja diskriminatorne uslove „finansijske osposobljenosti“ ugovaratelja, odnosno privrednih subjekata koji pored općih uslova za obavljanje djelatnosti proizvodnje ortopedskih i drugih pomagala nisu zakonskom regulativom obavezani dokazivati svoju finansijsku osposobljenost, niti ispunjenje drugih nezakonitih uvjeta. Konačno je predložio da se tužba uvaži, osporeno rješenje poništi i predmet vrati tuženom na poštovni postupak.

U odgovoru na tužbu tuženi je predložio da se tužba odbije kao neosnovana.

Sud je ispitao zakonitost i pravilnost osporenog rješenja u granicama člana 35. Zakona o upravnim sporovima Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik BiH“, broj 19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u dispozitivu presude, iz slijedećih razloga:

Iz podataka u spisu i obrazloženja osporenog rješenja, proizilazi da je tuženi, nakon što je zaprimio zahtjev za pokretanje postupka, podnesen od strane privrednog subjekta „ORTHO LIFE“ d.o.o. Bihać, radi utvrđivanja postojanja zabranjenog sporazuma iz člana 4. stav 1. tačka b), c) i d) Zakona o konkurenciji i utvrđivanja postojanja zloupotrebe dominantnog položaja u smislu člana 10. stav 2. tačke a), b) i c), te provedenog postupka, osporenim rješenjem broj: 02-26-2-013-58-III/16 od 28.02.2017. godine, u tački 1. dispozitiva rješenja, odbio zahtjev tužitelja, podnesen protiv Zavoda Zdrastvenog osiguranja Usko-sanskog kantona, radi utvrđivanja postojanja zabranjenog sporazuma u smislu člana 4. stav (1) tačka b), c) i d) Zakona o konkurenciji, kao neosnovan, u tački 2. dispozitiva, odbio zahtjev tužitelja podnesen protiv Zavoda zdrastvenog osiguranja Unsko-sanskog kantona, radi utvrđivanja postojanja zloupotrebe dominantnog položaja u smislu člana 10. stav (2) tačke a), b) i c) Zakona o konkurenciji, kao neosnovan, a tačkom 3. dispozitiva rješenja, tuženi je odbio zahtjev za naknadu troškova zastupanja, kao neosnovan.

Ovakvo pravno stanovište tužene u cjelosti prihvata i ovo vijeće, kao i obrazloženje izneseno u pobijanom rješenju, koje Sud cijeni valjanim, potpunim i relevantnim.

Odredbama člana 4. Zakona o konkurenciji („Službeni glasnik BiH“ broj: 48/05, 76/07 i 80/09), zabranjeni su sporazumi, ugovori, pojedine odredbe sporazuma ili ugovora, zajednička djelovanja, izričiti i prešutni dogovori privrednih subjekata, kao i odluke i drugi akti privrednih subjekata, koji za cilj i posljedicu imaju sprječavanje, ograničavanje ili narušavanje tržišne konkurencije na relevantnom tržištu, koji se odnose na a) direktno ili indirektno utvrđivanje kupovnih i prodajnih cijena ili bilo kojih drugih trgovinskih uslova; b) ograničavanje i kontrolu proizvodnje, tržišta, tehničkog razvoja ili ulaganja; c) podjelu tržišta ili izvora snabdijevanja; d) primjenu različitih uslova za identične transakcije s drugim privrednim subjektima, dovodeći ih u nepovoljan položaj u odnosu na konkurenciju; e) zaključivanje takvih sporazuma kojima se druga strana uslovljava da prihvati dodatne obaveze koje po svojoj prirodi ili običajima u trgovini nisu u vezi s predmetom sporazuma. Takvi sporazumi su prema stavu 2. citiranog člana Zakona o konkurenciji ništavi. U stavu 3. istog člana je određeno da sporazumi iz stava 1. istog člana Zakona, nisu zabranjeni ako doprinose unaprjeđenju proizvodnje ili distribucije robe i/ili usluga unutar Bosne i Hercegovine ili promociji tehničkog i ekonomskog razvoja, pri čemu potrošačima omogućavaju pravičan udio koristi, koja iz njih proizilazi, a koji a) nameću samo ograničenja neophodna za postizanje ciljeva i b) ne omogućavaju isključivanje konkurencije u bitnom dijelu predmetnih proizvoda ili usluga. Prema odredbi člana 10. Zakona o konkurenciji, zabranjena je svaka zloupotreba dominantnog položaja jednog ili više privrednih subjekata na tržištu. Stavom 2. istog člana je propisano da se zloupotreba dominantnog položaja posebno odnosi na: a) direktno ili indirektno nametanje nelojalnih kupovnih i prodajnih cijena ili drugih

trgovinskih uslova kojima se ograničava konkurencija; b) ograničavanje proizvodnje, tržišta ili tehničkog razvoja na štetu potrošača; c) primjenu različitih uslova za istu ili sličnu vrstu poslova s ostalim stranama, čime ih dovode u neravnopravan i nepovoljan konkurentski položaj; d) zaključivanje sporazuma kojima se uslovljava da druga strana prihvati dodatne obaveze koje po svojoj prirodi ili prema trgovinskom običaju nemaju veze sa prirodom takvog sporazuma.

Suprotno prigovoru tužbe, Konkurencijsko vijeće je prilikom donošenja pobijanog rješenja pravilno primijenilo relevantne odredbe Zakona o konkurenciji, Odluke o utvrđivanju relevantnog tržišta („Službeni glasnik BiH“, broj 18/06 i 34/10), Zakona o upravnom postupku („Službeni glasnik BiH“, broj 29/02 do 41/13), te Odluke o obimu prava na korištenje ortopedskih i drugih pomagala, zubnoprotske pomoći i zubnoprotskih nadomjestaka koji se obezbjeđuju u Zavodu zdravstvenog osiguranja Unsko-sanskog kantona („Službeni glasnik Unsko-sanskog kantona“, broj 8/10 i 19/11), Privremenog uputstva o načinu i postupku za odobravanje izdavanja ortopedskih i drugih pomagala, zubnoprotske pomoći zubnoprotskih nadomjestaka koji se obezbjeđuju u Zavodu zdravstvenog osiguranja Unsko-sanskog kantona („Službeni glasnik Unsko-sanskog kantona“, broj 18/10), te odredbe Pravilnika o proizvodnji i prometu na veliko medicinskim sredstvima („Službeni glasnik BiH“, broj 71/12).

Ovo vijeće ukazuje da je odluka tuženog pravilna i na zakonu zasnovana, bez obzira na pogrešno mišljenje u obrazloženju rješenja, da je Zavod nabavku ortopedskih pomagala mogao provesti i na osnovu javnog poziva, kako je to prvobitno učinio, poštujući mišljenje Agencije za javne nabavke broj:04-02-1-2089-1/14 od 27.10.2014. godine, prema kojem nije imao obavezu primijeniti Zakon o javnim nabavkama. Suprotno mišljenje imao je Ured za razmatranje žalbi, koji je svojim rješenjem broj:JN2-03-07-1-234-7/16 od 31.03.2016. godine, pravilno poništio javni poziv, a rješenjem broj:JN2-03-07-1-365-6/16 od 06.05.2016. godine i ispravkom rješenja isti broj od 12.05.2016. godine, poništio ugovore koje je Zavod zaključio sa privrednim društvima Otto Bock Adria i Bauerfeind, na koji način zaključeni ugovori sa ovim privrednim društvima nisu proizvodili nikakvo pravno dejstvo. Stoga nema osnova tvrdnji tužitelja o postojanju zabranjenog sporazuma u smislu člana 4. Zakona o konkurenciji, niti zloupotrebe dominantnog položaja u smislu člana 10. istog zakonskog propisa. Zakon o javnim nabavkama („Službeni glasnik BiH“; broj 39/14) je poseban materijalno-pravni propis, kojim se na poseban način uspostavlja sistem javnih nabavki u BiH, prava, dužnosti i odgovornosti učesnika u postupku i postupak kontrole javnih nabavki, radi osiguranja najefikasnijeg korištenja javnih sredstava, omogućavanjem aktivne i pravične konkurencije među potencijalnim dobavljačima, uz ostvarivanje jednakog tretmana, nediskriminacije i transparentnosti. Ova osnovna načela, moraju biti vodilja pri svakoj radnji, koju učini ugovorni organ kao dobavljač, a na strani potencijalnih dobavljača je obaveza da u cjelosti poštuju postavljene uvjete, koji su objavljeni u javnom pozivu. Stoga je ovaj zakon mjerodavan i u pitanju utvrđivanja pravog stanja stvari, izjašnjavanja o svim činjenicama i okolnostima, ocjene dokaza, prava na pravna sredstva i sudsku zaštitu. Ovo nadalje znači da tenderska dokumentacija i specifikacija, moraju biti sačinjene u skladu sa odredbama čl. 53. do 55. Zakona o javnim nabavkama i

Uputstvom za pripremu modela tenderske dokumentacije i ponuda („Službeni glasnik BiH“, broj: 90/14). Posebno se mora prilikom pripreme tenderske dokumentacije poštivati princip jednakog tretmana i nediskriminacije ponuđača.

Nesvršishodno je upuštanje tuženog u tumačenje valjanosti potvrda nadležnog suda, jer takva predstavljaju djelokrug rada, nadležnih Ureda za razmatranje žalbi i nadležnog Suda, a ne djelokrug rada Konkurencijskog vijeća, čija je obaveza u konačnici utvrđivanje povreda pojedinih odredaba Zakona o konkurenciji. Tvrdnja tužioca da je Zavod „objavom Javnog poziva sa diskriminirajućim odredbama/uslovima u pogledu „finansijske osposobljenosti“, omogućio, a zaključenjem ugovora sa privrednim subjektima Otto Bock Adria d.o.o. Sarajevo i Bauerfeind d.o.o. Sarajevo dana 23.03.2016. godine, ujedno i zloupotrijebio dominantan položaj privrednih subjekata Otto Bock Adria d.o.o. Sarajevo i Bauerfeind d.o.o. Sarajevo u smislu člana 10. stav (1) tačka a), b) i c) Zakona, je neosnovana. Član 9. stav (1) Zakona propisuje da privredni subjekt ima dominantan položaj na relevantnom tržištu roba ili usluga, ako se zbog svoje tržišne snage može ponašati u značajnoj mjeri nezavisno od stvarnih i mogućih konkurenata, kupaca, potrošača ili dobavljača, također uzimajući u obzir udio tog privrednog subjekta na tržištu, učešće koje na tom tržištu imaju njegovi konkurenti, kao i pravne i druge zapreke za ulazak drugih privrednih subjekata na tržište. Član 10. stav (2) tačke a), b), i c) Zakona, propisuje da je zabranjena zloupotreba dominantnog položaja i to direktnim ili indirektnim nametanjem nelojalnih kupovnih i prodajnih cijena ili drugih trgovinskih uslova kojima se ograničava konkurencija, ograničavanje proizvodnje, tržišta ili tehničkog razvoja na štetu potrošača i primjena različitih uslova za istu ili sličnu vrstu poslova s ostalim stranama, čime se dovode u neravnopravan i nepovoljan konkurencijski položaj. Iz citiranih odredbi se može zaključiti da Zavod, raspisivanjem Javnog poziva, nije prekršio član 10. Zakona, jer isti predviđa radnju činjenja privrednog subjekta koji ima dominantan položaj na relevantnom tržištu. Konkurencijsko vijeće je u predmetnom postupku postupilo u okviru svojih nadležnosti u smislu člana 25. Zakona, te utvrdilo da Zavod svojim djelovanjem nije postupio suprotno članu 4. stav (1) tačka b), c) i d) Zakona, odnosno članu 10. stav (2) tačke a), b) i c) Zakona.

Zaključak Konkurencijskog vijeća je pravilan i zakonit, jer se zasniva na činjenicama koje su utvrđene u postupku koji je vođen, pri čemu istaknuti tužbeni prigovori nisu osnovani, jer ne proizilaze iz utvrđenog činjeničnog stanja i izvedenih dokaza. Naime, odredbama člana 3. Zakona o konkurenciji („Službeni glasnik BiH“ broj: 48/05 do 80/09), regulisano je utvrđivanje relevantnog tržišta. Nadalje, odredbama člana 4. i 5. Odluke o utvrđivanju relevantnog tržišta („Službeni glasnik BiH“ broj: 18/06), regulisano je da se relevantno tržište određuje kao tržište određenih proizvoda ili usluga, koje su predmet obavljanja djelatnosti privrednih subjekata na određenom geografskom području, a relevantno tržište proizvoda obuhvata sve proizvode koje potrošači ili korisnici smatraju međusobno zamjenjivim. Slijedom navedenog, dokazi spisa, posebno ugovori zaključeni sa drugim privrednim subjektima, upućuju na zaključak da je tužitelj u svom djelovanju na relevantnom tržištu primjenjivao različite uslove za istu ili sličnu vrstu poslova sa ostalim stranama, čime ih je doveo u neravnopravan i nepovoljan konkurentski položaj, što je Zakonom o konkurenciji i odredbama člana 10. stav 2. tačka

c) određeno kao zabranjeno konkurencijsko djelovanje, odnosno zloupotreba dominantnog položaja. Dakle, prigovori tužitelja da je tuženi organ nepravilno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje nije osnovan, jer ne postoji protivrječnost u pogledu utvrđenih činjenica, pa i po ocjeni ovog suda, utvrđeno činjenično stanje ima podlogu u rezultatima provedenog postupka, te je izveden pravilan zaključak o bitnim činjenicama, na koje je pravilno primijenjen materijalni propis. Iz navedenih ugovora vidljivo je da je tužitelj primjenjivao različite uslove za istu ili sličnu vrstu poslova sa ostalim stranama, a čime ih je doveo u neravnopravan i nepovoljan konkurentski položaj, što je Zakonom o konkurenciji i odredbama člana 10. stav 2. tačka c. utvrđeno kao zabranjeno konkurencijsko djelovanje, odnosno zloupotreba dominantnog položaja.

Slijedom navedenog, osporeno rješenje je pravilno i zakonito, temelji se na pravilno i potpuno utvrđenom činjeničnom stanju, pravilnoj primjeni materijalnog prava, pri čemu nije počinjena povreda postupka, koji je predhodio donošenju osporenog akta, zbog čega je tužbu trebalo odbiti. Ostali prigovori su isticali u žalbenom postupku, a osporena rješenja povodom istaknutim žalbenih prigovora sadrže detaljna i sveobuhvata obrazloženja, koja ovaj Sud prihvata kao relevantna, pa ih neće ponovo obrazlagati.

Na osnovu navedenih razloga, ovaj Sud je primjenom člana 37. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“, broj: 19/02. 88/07 i 83/08), odlučio kao u dispozitivu presude. Konačno, imajući u vidu da je Sud odbio tužbu, ne postoji ni zakonska obaveza naknade troškova spora, koje je tužbom potraživao.

Iz istih razloga, nije uvažen prijedlog tužitelja da Sud u upravnom sporu zakaže javnu raspravu, ovo iz razloga što upravni spor Sud rješava na temelju činjeničnog stanja utvrđenog u upravnom postupku, a samo izuzetno iz razloga navedenih u odredbi člana 34. stav 3. ZUS-a BiH, Sud može odrediti raspravu radi rješavanja upravnog spora.

ZAPISNIČAR
Azra Mušanović

